

KENELLE KUULUU EHTOOLLISYHTEYS?

Kirjoittanut
Juhana Lehmuskoski

Sisällys:

Suljettu ja avoin ehtoollinen

Avointa ehtoollista perustellaan tunnesyillä

Mitä sanoo Apostolien teot?

Paavalin opetus ehtoollisyhteydestä

Liittyykö avoin ehtoolliskäytäntö harhaoppiin?

Järjestäytynyt paikallisseurakunta

Jäsenenä Kristuksen ruumiissa

Ehtoollista kuolevalle?

Uskovia seurakuntayhteyden ulkopuolella

Korinton seurakunnattomat uskovaiset

Hengen ykseys

Lyhyt yhteenveto

Suljettu ja avoin ehtoollinen

Nykyään käydään tiivistä keskustelua siitä, ketkä voivat osallistua leivän murtamiseen eli ehtoolliseen. Puhutaan suljetusta ehtoollisesta ja avoimesta ehtoollisesta.

Suljetulla ehtoollisella tarkoitetaan ehtoollisenviettoa, johon voivat osallistua uskovien kasteella kastetut uskovat. Avoin ehtoollinen viittaa käytäntöön, jossa ehtoollista jaetaan myös niille uskoville, jotka eivät ole ottaneet vastaan uskovien upotuskastetta. Puhutaan vieraanvaraisuudesta Herran pöydässä.

Avointa ehtoollista perustellaan tunnesyillä

Valitettavasti monet käyttävät avoimen ehtoolliskäytännön puolustamiseen tunnesyitä. Usein ne perustuvat siihen, että ei tahdota loukata ihmisiä, jotka tulevat mukaan ehtoolliskokouksiin. Ymmärrämme kuitenkin, että joskus hyvätahdon eleet kääntyvät itseään vastaan. Jos emme ota niissä huomioon Raamatun opetuksia, niiden vaikutus on päinvastainen, ne ohjaavat ihmisiä väärään suuntaan. Silloin inhimillinen myötätunto on vahingollista lähimmäisten hengelliselle kehitykselle.

Raamatun ohjeiden esiin tuominen sen sijaan rakentaa, vaikka se ensin tuntuisi tyylyltä käytökseltä. Jumala ottaa vastuun siitä, mitä Raamattuun on kirjoitettu. Sen julistaminen toimii lähimmäisenrakkauden hyväksi. Rakkaudellinen henki ei vaadi pyöristämään Jumalan Sanaa, vaan sitä voi ja tulee tuoda esiin rakkauden hengessä.

On toinenkin perustelutapa, joka ei suoranaisesti perustu Raamattuun. Sekin vetoaa inhimillisiin tunteisiin. Eräs henkilö kirjoitti: ”Ovatko meidän Herran pöytämme pyhempää kuin taivas, jonne pääsee jokainen, joka on ottanut vastaan sovituksen Jeesuksen Kristuksen uhrikuoleman kautta?”

Tähän voisi vastata vastakysymyksellä: Ovatko seurakuntammekin pyhempää kuin taivas? Eihän seurakuntaankaan pääse ilman kastetta.

Tunnustanemme, että Raamattu opettaa kastetta porttina seurakuntaan. Siksi emme pidä seurakuntiamme ”pyhempinä kuin taivas”, vaikka edellytämmekin kastetta seurakuntaan liittyviltä. Kaikki riippuu siis siitä, mitä Raamattu sanoo.

Samoin tulee ensin kysyä, mitä Raamattu opettaa ehtoolliseen osallistumisesta. Jos se asettuu suljetun ehtoollisen kannalle, on perusteetonta väittää tätä käytäntöä liian pyhäksi. On siis ennen kaikkea kysyttävä, mitä sanoo Uusi testamentti.

Samoin on varoiteltu tekemästä ehtoollisesta meidän oman erinomaisuutemme ateriaa. Tästä ei ole eikä saa olla kysymys, kun edellytetään ehtoolliseen osallistujilta uskoa ja kastetta. Tällaisesta mielentilasta tulee seurakuntien työntekijöiden ja vanhimmistoveljien päästä eroon. Kasteen vastaanottaneilla uskovilla ei ole mitään aihetta tuntea ylemmyyttä kastamattomien rinnalla. Molemmat ovat vain armosta pelastettuja syntisiä, ja ainoa ansioitunut on Herramme Jeesus Kristus.

Avointa ehtoollista perustellaan vielä vetoamalla Vanhaan testamenttiin. Sellainen on arveluttavaa jo sikäli, että ehtoollinen on säädetty vasta Uudessa testamentissa. Opillisia asioita ei saisi koskaan perustella luomalla uusia vertauskuvia. On sanottu, että koska pääsiäisilmmasta sai syödä koko seurakunta, ehtoolliselle pääsevät kaikki uskovat kastamattominakin. Tällöin unohdetaan, että

pääsiäislampaan syöminen ei ollut ehtoollisen vaan uudestisyntymisen esikuva. Meidän pääsiäislampaamme, Jeesus, otetaan vastaan uskossa, ei osallistumalla ehtoolliseen.

Mitä sanoo Apostolien teot?

Kun uuden liiton seurakunta syntyi, myös sen ehtoolliskäytäntö tuli heti esiin.

”Jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, ne kastettiin, ja niin heitä lisääntyi sinä päivänä noin kolmetuhatta sielua. Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa.” Apt. 2:41–42

Uudestisyntyneet kastettiin, ja tällä toimenpiteellään he samalla liittyivät seurakuntaan. He harjoittivat sitten leivän murtamista keskuudessaan. Käytäntö vaikuttaa siis hyvinkin selvältä ja yksinkertaiselta. Ehtoollinen oli luonteeltaan suljettu tapahtuma.

Jotkut epäilevät, että tätä Apostolien tekojen kohtaa ei voi noudattaa enää nykyaikana. He kiinnittävät huomionsa siihen, että jakeessa 42 esitetään neljä kohtaa seurakunnan toiminnasta. Leivän murtamisen lisäksi seurakunta pysyi apostolien opetuksessa, keskinäisessä yhteydessä ja rukouksissa. He esittävät, että muitakin kohtia pitäisi harjoittaa vain suljetussa piirissä, jos leivän murtamista harjoitetaan niin. Nykyään ulkopuoliset ihmiset, varsinkin uskoon tulleet, saattavat olla mukana kokouksissa ja osallistua yhteiseen rukoukseen. Pitäisikö heiltä kieltää kaikki tämä yhteys seurakunnan kanssa, jos heiltä evätään pääsy ehtoolliselle?

Tätä kyselevät ihmiset eivät ota huomioon, että nämä ulkopuoliset uskovat ovat itse eristäneet itsensä jokaisesta tämän luettelon kohdasta.

Pysyminen apostolien opetuksessa ei tietenkään tarkoita saarnojen kuuntelemista seurakunnassa. Eiväthän kuulijat ole vanhurskaita vaan ne, jotka tekevät kuulemansa Sanan mukaan. Kun seurakunta pysyi apostolien opetuksessa, he toimivat omassa elämässään sen mukaan, mitä apostolit opettivat. He pysyivät terveessä opissa.

Jos ulkopuoliset uskovat eivät suostu ottamaan vastaan uskovien kastetta, he torjuvat jo ensimmäisen kohdan apostolisessa opissa. Me emme kiellä heitä pysymästä tässä opissa, vaan he itse kieltäytyvät siitä.

He eivät pysy keskinäisessä yhteydessä, koska eivät tahdo liittyä samaan seurakuntaan muiden kanssa. Itse he ovat tähän ratkaisuun päätyneet. Heillä väikkyä ilmeisesti mielessä jokin mieleisempi yhteys joidenkin muiden ihmisten kanssa, kun kieltäytyvät liittymästä seurakunnan yhteyteen. He tulevat sinne vain käymään.

Samoin he saattavat vieraila rukoustilaisuuksissa, mutta eivät tahdo pysyä jatkuvassa rukousyhteydessä muun seurakunnan kanssa, kun ratkaisullaan osoittavat, että eivät kuulu tähän yhteyteen.

Jos ulkopuoliset eivät pysy apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja rukouksissa yhdessä seurakunnan kanssa, miksi he tekisivät poikkeuksen, kun on kyse leivän murtamisesta? Mikä olisi heidän motiivinsa toimiessaan näin epäjohdonmukaisesti?

Ihmiset saattavat suuttua, kun eivät pääse osallistumaan ehtoolliseen. Käytäntö on kuitenkin osoittanut, että sillä on yleensä tervehdyttävä vaikutus heidän hengelliseen kehitykseensä.

Paikkakunnallamme Korpilahdella oli leivänmurtokokouksessa mukana luterilainen, äskettäin uskoon tullut henkilö ulkopaikkakunnalta, ja hän puhui antaumuksella kirkkonsa opin puolesta. Hän suorastaan suuttui, kun leipä ja malja menivät ohii. Muutaman kuukauden kuluttua kuulimme, että hän oli omalla paikkakunnallaan ottanut vastaan uskovien kasteen ja perustellut ratkaisuaan kirkon tiloissa luterilaisille ystävilleen. Kysymykseksi jää, olisiko tämä tapahtunut, jos olisimme lipsuneet Raamatun ohjeista ”lähimmäisenrakkauden” tai hienotunteisuuden vuoksi.

Apostolien teot opettaa meille suljettua ehtoolliskäytäntöä.

Paavalin opetus ehtoollisyhteydestä

Kirjeessään korinttolaisille Paavali määrittelee tarkasti, ketkä osallistuvat leivän murtamiseen.

”Siunauksen malja, jonka me siunaamme, eikö se ole osallisuus Kristuksen vereen? Se leipä, jonka murramme, eikö se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen? Koska leipä on yksi, niin me monet olemme yksi ruumis; sillä me olemme kaikki tuosta yhdestä leivästä osalliset.” (1 Kor. 10:16–17)

Herran ateria tarkoittaa osallisuutta, joka on kaksitahoinen. Malja on osallisuus Kristuksen vereen, ja leipä on osallisuus Kristuksen ruumiiseen. Osallistujat ovat siis ensiksikin osallisia Jeesuksen verestä. Tämä merkitsee sitä, että he ovat uudestisyntyneitä, Jeesuksen verellä pestyjä. On mahdotonta kuvitella, että Kristuksen verestä osallinen ihminen ei olisi uudestisyntynyt. Siitä osallinen on varmasti pelastettu, sillä Jeesuksen veri on ainoa vanhurskauttava tekijä maailmankaikkeudessa, ja toisaalta siinä on aina voima pelastaa ihminen. Siitä osallinen ei voi olla vailla pelastusta.

Lisäksi pelastettu ihminen on varmasti käynyt läpi uudestisyntymisen prosessin.

Uudestisyntyminen on ainoa tie pelastukseen. Pelastukseen ei ole oikotietä. Jeesus sanoi: ”Joka ei synny uudesti ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa.” (Joh. 3:3). Ehtoolliseen osallistuvat ihmiset ovat siis Raamatun mukaan uudestisyntyneitä.

Toiseksi he ovat osallisia Kristuksen ruumiiseen, joka on seurakunta. Raamattu samaistaa Kristuksen ruumiin ja seurakunnan. Paavali kirjoittaa: ”Mikä vielä puuttuu Kristuksen ahdistuksista, sen minä täytän lihassani hänen ruumiinsa hyväksi, joka on seurakunta.” (Kol. 1:24)

Nämä kaksi osallisuutta tulee leivänmurtoon osallistujilla olla jo ennen osallistumistaan. Emme voi ajatella Paavalin tarkoittaneen, että itse ehtoollisen nauttiminen tekisi ketään osalliseksi Kristuksen ruumiista, jolloin siihen voisi osallistua siitä osatonkin. Sakramenttiajattelu kyllä opettaa juuri näin, ja se omistaa ehtoolliselle lähes taianomaisia voimia ja vaikutuksia. Suurien kirkkokuntien virallinen oppi kulkee näitä latuja, mutta tällaisesta opetuksesta seuraa ilman muuta, että osallistujien ei tarvitse olla osallisia myöskään Kristuksen verestä, vaan uskosta osattomatkin voivat osallistua.

Ehtoollista tulisikin jakaa erityisen ahkerasti uskosta osattomille, jos siinä olisi voima tehdä heitä osallisiksi Kristuksesta, jos se uudestisyntyttäisi nauttijansa. Tällainen pelastusväline tietenkin ohittaisi jopa Jumalan Sanan, koska vain harvat ottavat vastaan Sanan ja pelastuvat. Ehtoollinen sen sijaan olisi tehokas pelastusautomaatti, joka tekisi suuria kansanjoukkoja hetkessä uudestisyntyneiksi Jumalan lapsiksi.

Raamattu ei kuitenkaan kerro, että apostolit olisivat käyttäneet kastetta ja ehtoollista evankelioimisvälineinä. Sellaisena käytettiin Jumalan Sanaa, siitä on lukuisasti esimerkkejä Uudessa testamentissa.

On selvää, että Paavalin mainitsevat osallisuudet tulee olla olemassa jo ennen leivänmurtoon osallistumista. Osallistujien tulee olla uudestisyntyneitä. Samoin heidän tulee olla astunut Kristuksen ruumiin osallisuuteen, seurakunnan yhteyteen. Kaste on portti seurakuntaan, ja tätä jälkimmäistäkin ehtoa ei voi ohittaa, jos pidämme kiinni uudestisyntymisen välttämättömyydestä. Mikäli laiminlyömme kasteen ehtona leivänmurtoon osallistumiseen, meidän tulee johdonmukaisuuden vuoksi unohtaa myös uudestisyntymisen ehto.

Näin ollen avoin ehtoolliskäytäntö johtaa suoraan pelastumattomien ehtoolliseen. Avoimeen ehtoolliskäytäntöön tulisi siis hyväksyä mukaan kaikki ihmiset katsomatta heidän uskoonsa ja pelastumiseensa. Tämä johtaa kirkolliseen ehtoolliseen, ja se pakottaa helluntaiteologit vähitellen laatimaan oppeja ehtoollisen myönteisestä vaikutuksesta pelastumattomiin ihmisiin. Tällä tiellä ajaututaan ajan mittaan sakramentaaliseen ehtoollisopetukseen. Nyt onkin helluntaiseurakunnissa jo olemassa käsitystä, että ei ole tarpeen kysellä ehtoollisella edes osallistujien uskoa vaan se voidaan jättää heidän ja Jumalan väliseksi asiaksi. Tämä on ensimmäinen askel kohti todella vapaata ehtoolliskäytäntöä, jossa ovat mukana sekä uskovat että uskosta osattomat.

Tähän päädytään myös aivan käytännöllisen ajattelun kautta. Seuraavaksi nimittäin uskosta osattomat (jotka puhuvat itsestään ja ajattelevat itseään heikkouskoina) vetoavat tunteisiimme kysellen, miksi he eivät voi osallistua ehtoollispyötyään. ”Lähimmäisenrakkaus”, vieraanvaraisuus, hienotunteisuus ja myötäelämisemme eivät salli meidän kovin kauan kieltäytyä jakamasta ehtoollista myös heille. Tämä tapahtuu viimeistään seuraavan sukupolven aikana.

Kun siis Paavali sanoo: ”Me monet olemme yksi ruumis, sillä me olemme kaikki tuosta yhdestä leivästä osalliset”, hän tarkoittaa, että uudestisyntymisensä jälkeen kastetut ihmiset ovat yhtä ruumista jo ennen leivänmurtoon osallistumistaan. Vaikka rajojen vetäminen ei nykyisessä tilanteessa, ihmisoikeuksia korostavana aikana, kristittyjenkään ajattelussa ja seurakuntaelämässä ole muodissa, siihen on tässä kysymyksessä pakko ryhtyä, jos tahdomme pysyä uskollisena Raamatun opetukselle.

Paavali asettaa ehtoollisyhteyden edellytykseksi uudestisyntymisen ja Kristuksen ruumiin osallisuuden. Koska Raamattu opettaa kastetta porttina seurakuntaan, Kristuksen ruumiiseen, kasteesta tulee toinen edellytys leivänmurtoon osallistumiseen. Tämä tarkastelu johtaa samaan tulokseen kuin Apostolien tekojen tutkiminen.

Paavali antaa samassa kirjeessään ymmärtää, että ehtoollista vietettiin seurakunnankokouksessa (1 Kor. 11:18, 20). Tämäkin viittaa siihen, että kastamattomat eivät olleet mukana.

Liittykö avoin ehtoolliskäytäntö harhaoppiin?

Tuntuu oudolta, että puolustaessaan avointa ehtoolliskäytäntöä monet vetoavat jo edellä esillä olleeseen Paavalin sanaan: ”Siunauksen malja, jonka me siunaamme, eikö se ole osallisuus Kristuksen vereen? Se leipä, jonka murramme, eikö se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen? Koska leipä on yksi, niin me monet olemme yksi ruumis; sillä me olemme kaikki tuosta yhdestä leivästä osalliset.” (1 Kor. 10:16–17)

Näin käytettynä tämä Raamatun kohtaan kuitenkin ymmärretään aivan eri tavalla. He selittävät, että koska uskova on uudestisyntymisessä tullut Kristuksen ruumiin jäseneksi, hän voi osallistua ehtoolliseen, vaikka häntä ei olisi vielä kastettu.

Tämä väite pohjautuu Raamatun opetuksesta poikkeavaan käsitykseen Kristuksen ruumiista. Koska Uusi testamentti samaistaa Kristuksen ruumiin ja seurakunnan, he itse asiassa väittävät, että uudestisyntynyt ihminen kuuluu seurakuntaan jo ennen kuin hänet on kastettu ja liitetty seurakunnan yhteyteen. Jotkut pukevat tämän ajatuksen seuraaviin sanoihin: ”Seurakuntaan synnyttään, eikä siihen liitytä.”

Tämä ajatus on lainattu oppirakennelmasta, jota kutsutaan universaaliksi seurakuntanäkemykseksi. Sen mukaan jokainen uudestisyntynyt on jo liitetty seurakuntaan. Liittämisen suorittaa Jumala eivätkä ihmiset, ja kaikki muu liittyminen on väärää, jopa vahingollista. Ei ole rajattua seurakuntaa, on vain kokouksia, joihin Jumalan lapset voivat osallistua.

Tämän oppirakennelman avulla halutaan vastustaa kaikkea organisoitumista, joka aina katsotaan Jumalan työn esteeksi. Näin kaikki seurakuntajärjestyksen muodot tuomitaan. Ikävä kyllä tässä innostuksessa laiminlyödään myös niitä seurakuntajärjestyksen muotoja, jotka itse Jumala on säätänyt Raamatun lehdillä.

Tietysti on oikein karttaa lihallisia muotoja, joita ihmiset ovat laatineet, esimerkiksi kaikenlaista kirkollistumista. Ne ovat osoituksena seurakuntien rappeutumisesta. Johtajat eivät enää ole voineet hallita seurakuntiaan ilman ihmistekoista organisaatiota, koska Jumalan Henki on väistynyt kauemmas eikä ole päässyt johtamaan seurakuntia.

Ongelmaa ei kuitenkaan voi ratkaista romuttamalla koko seurakuntajärjestystä. Jumala on säätänyt Sanassaan ohjeita, joiden mukaan seurakuntien tulisi järjestäytyä. Kaikkia Sanan ohjeita tulisi noudattaa, myös ohjeita seurakuntajärjestyksen luomisesta.

Osa avoimen ehtoollisen kannattajista tekee sen tietämättömänä tästä opillisesta sidonnaisuudesta. Osa kuitenkin on asiasta täysin tietoinen ja on sydämessään jo luopunut seurakuntaopista, johon helluntaiherätyksen piirissä on kymmenien vuosien ajan sitouduttu. On niitäkin, jotka ovat tulleet uskoon harhaoppien piirissä eivätkä ole sisimmässään päässeet siitä kunnolla eroon, vaikka ovat siirtyneet helluntaiherätyksen saarnaajan tehtäviin.

Eräs eläkkeelle jo siirtynyt saarnaaja tarjoaa RV-lehden mielipidepalstalla kompromissia. Hän erottaa toisistaan paikallisseurakunnan ja Kristuksen ruumiin eri käsitteiksi. Hän pitää universaalista seurakuntaa Kristuksen ruumiina, johon kuuluvilta ei välttämättä edellytetä kastetta. Tietenkään kukaan ei voi opettaa näin painottamatta toista enemmän kuin toista. Tämäkin kirjoittaja omistaa ehtoollisenvieton universaalille seurakunnalle paikallisseurakunnan kustannuksella ja ohjautuu siten kannattamaan avointa ehtoolliskäytäntöä. Rehelistä tietysti olisi omistautua jommallekummalle seurakuntanäkemykselle kokonaan ja jättää toinen sivuun.

Järjestäytynyt paikallisseurakunta

Uusitamentilliseen seurakuntaan tullaan kasteen kautta (Apt. 2:41–42) Jo tässä kohdassa universaali seurakuntanäkemyks opettaa toisin. Kaste ei sen mukaan ole portti seurakuntaan, se ei ole seurakuntaa vaan vain yksilöuskovaa koskeva henkilökohtainen toimenpide.

Jumala on säätänyt seurakuntaan vanhimmat, joiden tulee valvoa seurakunnan jäseniä, tarvittaessa nuhdella ja jopa erottaa heidät seurakunnan yhteydestä (1 Kor. 5:9–13). Universaalista seurakunnasta ei kukaan ihminen voi erottaa toista, sillä tämä käsite tarkoittaisi siellä erottamista uskosta, erottamista Kristuksesta.

Näin siis tämän harhautuneen seurakuntanäkemyksen piirissä ei voi toteuttaa kaikkia Uuden testamentin ohjeita. Jo Jeesus antoi seurakuntakurin uskovien suoritettavaksi sanoessaan: ”Kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa.” (Matt. 18:18)

Luonnollisesti seurakuntakuria tulee harjoittaa Jumalan mielen mukaan. Aiheettomasti suoritettu seurakunnasta erottaminen ei mitätöi erotetun uskonelämää. Uskosta luopuneen erottaminen sen sijaan huomioidaan taivaassa, ja erotettu katsotaan sielläkin Kristuksen ruumiista erotetuksi.

Universaalissa seurakuntajärjestyksessä paikkakunnan kaikki uskovat kuuluvat automaattisesti seurakuntaan, vaikka he eivät tahtoisi kuulua samaan seurakuntaan toisten kanssa. Tällaista seurakuntaa on mahdoton paimentaa. Eiväthän henkilöt, jotka kieltäytyvät kuulumasta samaan seurakuntaan toisten kanssa, varmaan myöskään hyväksy sen vanhimpia paimenikseen. Tällainen on jonkinlainen pakkokuulumista seurakuntaan ja on Uudelle testamentille vierasta.

Uuden testamentin ajan seurakunnat eivät olleet tällaisia. Korintossa eräs seurakunnan jäsen piti isäntä vaimoa (1 Kor. 5:1). Sellaisen synnin harjoittaja on jo uskostaan luopunut (Mal. 2:15). Silti tämä henkilö tuli vielä erikseen erottaa seurakunnasta (1 Kor. 5:2). Hän siis kuului luopumuksestaan huolimatta Jumalan seurakuntaan. Tämä osoittaa, että seurakunta-käsite ei tarkoita samaa kuin uskossa olevien ihmisten maailmanlaajuinen joukko, johon universaali-sana viittaa. Viimeksi mainitusta joukosta ihminen poistuu automaattisesti, jos hän lähtee luopion teille. Jumala on sen sijaan Sanassaan säätänyt, että seurakunta erottaa sellaisen veljen tai sisaren keskuudestaan siinä tarkoituksessa, että hän joutuisi hätään sielustaan ja palaisi luopumuksensa tieltä Herran yhteyteen. Tämän vuoksi seurakunnan tulee olla näkyvä paikallisseurakunta.

Näkemyksistä avoimesta ehtoollisesta pohjautuu harhautuneeseen seurakuntakäsitykseen. Kaikki eivät tietenkään ole tästä tietoisia, ja monet kannattavat tätä näkemystä vilpittömästi harhaan johdettuina. Heidän perustelunsa ovat usein tunnepohjaisia, eivätkä he tahdo loukata kokoukseen tulevia ihmisiä.

Kuitenkin he saattavat loukata monia juuri tuon näkemyksensä takia. Hyvin monet ihmiset selittävät olevansa uskovaisia. Toiset taas eivät uskalla sanoa uskovansa Jumalaan. Jos jälkimmäiset eivät saa ehtoollista ja edelliset saavat, aletaan kysellä, onko tällainen käytäntö johdonmukainen. Edellisessäkin ryhmässä saattaa olla uudestisyntymättömiä ihmisiä. Tätä asiaa ei voi jättää ihmisten itsensä nopeasti ratkaistavaksi kesken ehtoolliskokouksen. Mukana olevat ihmiset eivät aina tiedä, kuka on uskossa ja kuka ei. He uskovat Jumalaan, mutta eivät osaa erottaa sitä pelastavasta uskosta. Moni erehtyy pitämään tietopuolista Jumalan olemassaoloon uskomista pelastavana uskona. Kuolleelta ei voi odottaa tyhjentävää ratkaisua siihen ongelmaan, onko hän elossa vai ei.

Ainoa mahdollisuus on, että ne, joilla on Jumalan henki, arvioivat rukoillen, ovatko ihmiset uskossa. Tämä toteutuu silloin, kun kuulijat ilmoittautuvat kasteelle. Seurakunnan paimenet kyselevät heidän uskoaan ja tekevät kaikessa rauhassa päätöksen, voiko heitä kastaa. Kun leivänmurron yhteydessä kysytään, onko kuulijat kastettu, heidän on helpompi tietää oikea vastaus ja vaikeampi piiloutua hätävalheen taakse.

Eräässä ehtoollistilaisuudessa oli mukana juovuksissa oleva henkilö. Hän väitti tulleensa kokouksen aikana uskoon ja osallistui ehtoolliseen. Hänen elämänsä ei tosin muuttunut tuosta kokemuksesta huolimatta mitenkään. Miksi ehtoollistilaisuuteen tulevien ulkopuolisten osallistumiskelpoisuus jätettäisiin kokonaan pelkästään heidän itsensä arvioitavaksi, kun seurakunnan jäsentenkin kelpoisuutta valvomaan on Jumala asettanut vanhimmiston (vrt. 1 Kor. 5:11)?

Vaikka Matti Pyykkönen kannattaa avointa ehtoollista, hän ei ilmeisesti osaa yhdistää sitä oppiin universaalista seurakunnasta. Hän itse esittää kirjassaan, että universaalia seurakuntaa ei löydy Raamatusta muualta kuin Ilmestyskirjasta. Siellä kuvataan jo iankaikkisuuteen siirtynyttä pelastettujen joukkoa. Taivaalliseen seurakuntaan kootaan kaikki uskovat, vaikka heitä ei olisi maan päällä ollessaan kastettukaan.

Nykyisessä seurakuntakaudessa ei tunneta universaalia seurakuntaa. Siksi meidän tulee hylätä ajatus avoimesta ehtoollisesta. Leipä kuvaa Kristuksen ruumiin eli seurakunnan keskinäistä yhteyttä. Se ei siis kuulu sellaisille, jotka kieltäytyvät seurakuntayhteydestä. He ovat vain vierailulla paikallisseurakunnassa eivätkä ole tahtoneet liittyä jäseniksi Kristuksen ruumiiseen.

Oppikäsitykset tulee muodostaa Raamatun, ei muun kristillisen kirjallisuuden pohjalta. Lainaan tässä kuitenkin Apostolisten isien kirjoituksia siksi, että huomaamme, millaisena seurakunta näki ehtoollisyhteyden apostoli Johanneksen ilmeisesti vielä eläessä. Didakhe eli Kahdentoista apostolin opetus – Herran opetus pakanoille kahdentoista apostolin välittämänä on kirjoitettu arviolta vuosien 50 ja 100 välissä.

Didakhe sanoo: ”Teidän kiitosateriastanne älköön syökö älköönkä juoko kukaan muu kuin Herran nimeen kastetut.” (Did. 9:5, Apostoliset isät s. 154) Ensimmäisellä vuosisadalla oli vallalla käsitys, että ehtoolliseen osallistujien tuli olla kastettuja.

Jäsenenä Kristuksen ruumiissa

Raamattu kuvaa seurakuntaa yhteen liittyneinä ja yhdessä toimivina ruumiin jäseninä: ”... ettei ruumiissa olisi eripuraisuutta, vaan että jäsenet pitäisivät yhtäläistä huolta toinen toisestaan. Ja jos yksi jäsen kärsii, niin kaikki jäsenet kärsivät sen kanssa; tai jos jollekulle jäsenelle annetaan kunnia, niin kaikki jäsenet iloitsevat sen kanssa. Mutta te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä.” (1 Kor. 12:25–27)

Seurakunta ei tarkoita hajallaan olevia uudestisyntyneitä ihmisiä. Se on toistensa yhteyteen sitoutunut joukko. Muuten olisi mahdotonta kuvitella yllä olevien Paavalin sanojen toteutumista elävässä elämässä. Seurakunta ei ole teoreettinen vaan todellinen yhteys.

Ilman yhteen liittymistä ja yhteyteen sitoutumista ei ole todellista seurakuntaa. Universaali seurakunta merkitsee todellisuudessa seurakunnattomuutta. Siihen sopii vertauskuva avoliitosta, joka ei ole avioliitto eikä mikään muukaan liitto. Siinä jätetään toisiin etäisyyttä, jonka turvin voi helposti vetäytyä omiin oloihiinsa.

Eräs universalisti sanoi minulle, että mitään seurakuntaan liittymistä ei tarvita. Raamattu kuitenkin sanoo: ”Kulkeeko kaksi yhdessä, elleivät ole keskenänsä sopineet?” (Aam. 3:3) Paavalikin piti tärkeänä päästä liittymään paikalliseen seurakuntaan, kun hän toimi Jerusalemissa (Apt. 9:26). Alkuseurakunnan aikana uskosta osattomatkin tiesivät, että seurakunnan joukkoon pääsee liittymällä, mutta he eivät uskaltaneet uudestisyntymättöminä sitä tehdä (Apt. 5:13).

Paavali antaa ymmärtää, että seurakunta on nimenomaan yhteen liittyneiden ja yhdessä pysyttelevien ihmisten joukko, sillä hän kirjoittaa: ”... kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus, josta koko ruumis, yhteen liitettynä ja koossa pysyen jokaisen jänteensä avulla, kasvaa rakentuakseen rakkaudessa sen voiman määrän mukaan, mikä kullakin osalla on.” (Ef. 4:15–16) Tällainen yhteen liittyminen ei tapahdu sattumalta, vaan se vaatii tietoisien ratkaisun.

On väitetty, että paikallisseurakunnan lisäksi Raamattu tuntee myös universaalien seurakunnan. Sellaiseksi ehdotetaan Jeesuksen sanoja Pietarille: ”Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani.” (Matt. 16:18) Tähän voisi esittää kysymyksen: Miksi tässä ei voisi olla kysymyksessä sama seurakunta kuin muuallakin Raamatussa? Se, että seurakunta-sana esiintyy yksikössä, ei todista, etteivät kyseessä voisi olla kaikki uusitestamentilliset paikallisseurakunnat yhdessä.

Sama koskee toteamusta Apostolien teoissa: ”Niin oli nyt seurakunnalla koko Juudeassa ja Galileassa ja Samariassa rauha; ja se rakentui ja vaeli Herran pelossa ja lisääntyi Pyhän Hengen virvoittavasta vaikutuksesta.” (Apt. 9:31) Tässäkin voi olla kysymys kaikista alueen paikallisseurakunnista yhdessä. Koska kaikki seurakunnat ovat yhden ja saman Kristuksen seurakuntia, ne ovat kaikki yhtä ja niistä voidaan puhua kollektiivisesti yksikkömuodossa.

Joku kysyi Heikki Ahoselta, voiko Kristuksen ruumiita olla monta. Kysyjä tietenkin tähtäsi siihen, että tämä käsite tarkoittaisi universaalia seurakuntaa, joka olisi yksi maailmanlaaja seurakunta. Heikki vastasi kysymyksellä: ”Montako jalkaa, kättä ja silmää voi olla ruumiissa?” Kun kysyjä ymmärsi, että jäseniä Kristuksen ruumiissa on lukuisia, enemmän kuin fyysisessä ihmisruumiissa, hän myös käsitti, että ollaan täysin tekemisissä vertauskuvien kanssa.

Kun ajatellaan seurakuntaa yksilöjäsentasolla, tulee selväksi, että yhteenkuuluvuus on edellytys Kristuksen ruumiin olemassaololle. Sen ulkopuolella pysyttelevät uskovaiset valitsevat itse asemansa, eikä heille voi Raamatun ohjeiden mukaan jakaa ehtoollista.

Ehtoollista kuolevalle?

Jotkut kauhistuvat ajatusta, että leivänmurtoon voisi osallistua vasta kasteen jälkeen. He kysyvät, miten käy niille kastamattomille, jotka ovat vanhoja, sairaita tai kuolevia. Jos nämä pyytävät ehtoollista, heille ei voida sitä antaa. Tämä herättää monissa syviä tunteita, mutta silloin unohdetaan, että ehtoollinen ei ole syntien anteeksiantamisen väline.

Kirkollisen ehtoollisen opetetaan tuottavan syntien anteeksiantoa, mutta Raamatun mukaan kysymyksessä on seurakunnan yhteysateria. Sellaisena sillä ei olisi merkitystä seurakuntaan kuulumattomalle uskovalle. Hän ei mitenkään vahingoitu jäädessään siitä osattomaksi. Vaikka hän kuollessaan katuisi sitä, että ei ole vastaanottanut kastetta, hänelle riittää luottamus Jeesuksen armoon. Sen turvin hän voi siirtyä iankaikkisuuteen, ja häntä tulee rohkaista Jumalan Sanalla. Uskon luottamuksemme perustuu Sanaan, ei ehtoollisaineisiin.

Sakramentalistiset uskomukset väijyvät niin lähellä luterilaisessa Suomessamme, että niitä joutuu tietoisesti torjumaan yhä uudelleen.

Uskovia seurakuntayhteyden ulkopuolella

Kun keskustelu ehtoollisesta etenee, kaikki osapuolet yleensä myöntävät, että Uuden testamentin kirjoittamisaikaan ehtoollista vietettiin vain uskovien kasteella kastettujen kesken. Mutta sitten joku lisää, että tähän on olemassa ymmärrettävä syy. Siihen aikaan ei ollut olemassa luterilaista kirkkoa

eikä muita vanhoja kirkkokuntia. Nykyään kaikki eivät heti vastaanota kastetta, koska toisenlainen opetus on iskostunut syvälle mieliin. Alkuseurakunnan aikaan kuitenkin kaikki uskovat olivat uskovien kasteella kastettuja.

Kun asiaa ryhdytään tutkimaan Raamatusta, tämäkin väite osoittautuu paikkansapitämättömäksi. Jeesuksen aikana ja apostolien aikana oli yksilöitä ja ryhmiä, jotka olivat kyllä uskossa, mutta eivät kuuluneet paikalliseen Kristuksen ruumiiseen.

Apollos-niminen juutalainen mies julisti evankeliumia Efeson synagogassa (Apt. 18:24–28). Hänelle oli opetettu Herran tie, mutta hän tunsikin ainoastaan Johanneksen kasteen. Tämä viittaa siihen, että se tai ne, jotka häntä olivat opettaneet, eivät myöskään tunteneet uusitamentillista kaste- ja seurakuntaoppia.

Akylas ja Priska opettivat Apolloselle lisää Herran tiestä, mutta hän oli ennestään väkevästi uskossa, olipa ehtinyt olla jo evankeliumin julistustyössäänkin. Hän oli voittanut ilmeisesti sielujakin Herralle, mutta nämäkään eivät tunteneet Raamatun oppia kasteesta, seurakunnasta ja Pyhästä Hengestä. Paavali nimittäin myöhemmin tapasi kaksitoista uudestisyntyneitä miestä samassa Efeson kaupungissa, jossa Apollos oli julistanut evankeliumia. Nämä eivät olleet kuulleetkaan Pyhästä Hengestä, ja heidät oli kastettu vain Johanneksen kasteella.

Paavali johdatti näitä miehiä eteenpäin opissa ja elämässä, mutta me emme tiedä, kuinka paljon kentällä liikkui näitä uudestisyntyneitä mutta kastamattomia ja seurakuntayhteydestä osattomia henkilöitä. Apollosen varhaisemman toiminnan tuloksena heitä on varmasti ollut enemmänkin kuin nämä kaksitoista.

Eivät Akylas ja Priska eikä Paavalikaan tarjonnut kohtaamilleen kastamattomille avointa mahdollisuutta osallistua seurakunnan ehtoollistilaisuuteen. Päinvastoin he tarttuivat oitis itse ongelmaan ja ohjasivat nämä kasteelle, seurakuntaan ja Pyhän Hengen täyteyteen. Tätä tietä he tulivat aikanaan mukaan myös yhteiseen leivänmurtoon.

Näyttää siltä, että vaikka vuosituhannet vierivät, mitään uutta ei ilmene auringon alla. Jo Uuden testamentin aikana on ollut erilaisia kristillisiä ryhmittymiä. Olihan sellaisia jo Jeesuksen aikana. Pietari ja Johannes kielsivät erästä miestä ajamasta riivaajia ulos Jeesuksen nimessä, koska tämä ei pysytellyt heidän yhteydessään. ”Mutta Jeesus sanoi: ’Älkää häntä kieltäkö; sillä ei kukaan, joka tekee voimallisen teon minun nimeeni, voi kohta sen jälkeen puhua minusta pahaa.’” (Mark. 9:39)

Jeesus sanoi toisessa yhteydessä: ”Minulla on myös muita lampaita, jotka eivät ole tästä lammastarhasta; myös niitä tulee minun johdattaa, ja ne saavat kuulla minun ääneni, ja on oleva yksi lauma ja yksi paimen.” (Joh. 19:16)

Jeesus antoi ymmärtää, että hänellä oli myös sellaisia seuraajia, jotka eivät olleet liittyneet meidän tuntemaamme opetuslasten joukkoon. Hän erottaa toisistaan lammastarhan ja lammaslauman. Kaikki uskovat kautta maailman ovat samaa Jumalan laumaa, mutta Kristuksen seurakunta on hänen lammastarhansa. Tässä tarhassaan Jeesus mursi leivän ja siunasi maljan.

Jumalan Sanan äärellä putoaa pohja siltä olettamukselta, että Uuden testamentin aikana kaikki uskoon tulleet olisivat olleet kastettuja. Asiaa mutkistavat vielä Paavalin maininnat harhaopeista, eriseuroista ja lahkoista. Kaiken kaikkiaan saamme Uudesta testamentista sellaisen kuvan, että jo sen kirjoittamisaikaan on ollut monenlaisia uskovien ja harhaoppisten ryhmittymiä. Tästä huolimatta ehtoollista vietettiin vain vesikasteella kastettujen uskovien kesken.

Korinton seurakunnattomat uskovaiset

Kun Akylas ja Priskilla olivat ohjanneet Apollosta eteenpäin Sanan noudattamisessa, tämä matkusti Akaian maakuntaan (Apt. 18:27) ja siellä erityisesti Korinttoon (Apt. 19:1). Silloin hän oli jo oppinut tuntemaan Kristuksen kasteen, jolla Jeesuksen opetuslapset kastoiivat jo hänen toimintansa alkuvaiheista lähtien (Joh. 4:1-2).

Kuitenkin me löydämme Korintosta lisää uudestisyntyneitä ihmisiä, jotka ovat kastamattomia ja seurakunnattomia. Herää kysymys, kuka heitä on ollut johtamassa tuohon tilaan, ilmeisesti joku, joka ei ole tuntenut kaste- ja seurakuntatotuutta. Apollos-sieluja on ollut liikkeellä enemmänkin.

”Jos nyt koko seurakunta kokoontuisi yhteen ja kaikki siellä puhuisivat kielillä ja sinne tulisi opetuksesta tai uskosta osattomia, eivätkö he sanoisi teidän olevan järjiltänne? Mutta jos kaikki profetoisivat ja joku uskosta tai opetuksesta osaton tulisi sisään, niin kaikki paljastaisivat hänet ja kaikki langettaisivat hänestä tuomion, hänen sydämensä salaisuudet tulisivat ilmi, ja niin hän kasvoilleen langeten rukoilisi Jumalaa ja julistaisi, että Jumala totisesti on teissä.” (1 Kor. 14:23–25)

Tässä esimerkissä korinttolaiseen kokoukseen saapui kolmenlaisia ihmisiä. Ensiksi koko paikkakunnan seurakunta oli koolla. Toiseksi paikalle saapui opetuksesta osattomia. Kolmanneksi mukaan tuli uskosta osattomia ihmisiä.

Ei ole vaikea ymmärtää, keitä tarkoitetaan uskosta osattomilla. He ovat uudestisyntymättömiä henkilöitä. He eivät ole pelastuneita. Päänvaivaa sen sijaan aiheuttaa kysymys, keitä ovat opetuksesta osattomat. He eivät ole uudestisyntymättömiä, koska heidät mainitaan erikseen. Jos he olisivat uskosta osattomia, olisi mainittu vain kaksi ryhmää, seurakunta ja uskosta osattomat.

Vaikka opetuksesta osattomat ovat uudestisyntyneitä, he eivät kuulu seurakuntaan. Seurakuntahan mainitaan erikseen. Heidän tullessaan seurakunta oli jo täysilukuisena paikalla, kuten Paavali antaa ymmärtää. Universaalin seurakunnan kannattajien on mahdotonta ymmärtää, että Korintossa oli uudestisyntyneitä uskovia, jotka eivät kuuluneet Kristuksen ruumiiseen.

Korinton seurakuntaa ei voi selittää paikkakunnan kaikkien uskoon tulleiden yhteisöksi. Siellä oli kolmaskin ihmisryhmä. Opetuksesta osaton –nimitys ei viittaa pelkästään siihen, että uskova ei kuule opetusta. Korintossahan sellaiset yrittivät juuri tulla kuuntelemaan opetusta. Se ei kuitenkaan riittänyt, vaan heille profetoitiin, että heidän tulisi tehdä muutos elämässään.

Opetuksesta osaton on sellainen, joka ei elämässään noudata apostolien opetusta, siis Jumalan Sanaa. Hän ei tahdo toteuttaa seurakunnassa annettava opetusta. Ensimmäinen ohje uskoon tulleelle on kehotus ottaa vastaan vesikaste. Näitä kastamattomia uskovia ei Korintossa houkuteltu osallistumaan leivänmurtoon. Sen sijaan heidän vaelluksensa otettiin käsittelyyn, ja heitä ohjattiin uskossa eteenpäin, muun muassa kasteelle ja paikallisen seurakunnan, Kristuksen ruumiin, yhteyteen.

Alkukielellä opetuksesta osattomista käytetään nimitystä idiootees. Se tarkoittaa yksittäistä mutta myös oppimatonta. Nämä merkitykset kuvaavat hyvin tätä ihmisryhmää. On kyse joukkoon kuulumattomista henkilöistä. Lisäksi he eivät tunne vastakääntyneille kuuluvia elämänohjeita.

Kun avoimen ehtoolliskäytännön puoltajat vaativat, että ehtoollinen kuuluu kaikille Kristuksen ruumiin jäsenille, ymmärrämme tämän Raamatun kohdan valossa, että se ei kuulu kastamattomille. Tämänkin kohdan valossa näyttää selvältä, että käsitys avoimesta ehtoollisesta perustuu vääristyneeseen seurakuntakäsitykseen, oppiin universaalista seurakunnasta.

Kun Raamattu määrittelee kastamattomat uskovat opetuksesta osattomiksi ja seurakuntaan kuulumattomiksi, se samalla sanoutuu irti universaalista seurakuntaopista ja siihen kuuluvasta avoimesta ehtoollisesta. Raamatun valossa ajatus vieraanvaraisuudesta Herran pöydässä ei saa kannatusta. Ateria on Herran ateria, ei ihmisten. Ihmisestä peräisin olevat myötätunnon tunteet eivät saa syrjäyttää Jumalan Sanan ohjeita, jotta Jumalan siunaus ei väistyisi seurakunnan yltä. Olemme toisillemme rakentumiseksi parhaiten noudattamalla itse Raamatun neuvoja ja kehottamalla muitakin siihen.

Hengen ykseys

Kristuksen ruumis liittyy ajatukseen uskovien ykseydestä. Se koostuu jäsenistä, jotka toimivat yhdessä. Seurakunnaton ja kastamaton ihminen ei halua liittyä toisten yhteyteen. Vaikka hän on Kristuksessa, hän on tavallaan jonkinlainen irtojäsen tai amputoitu Kristuksen jäsen. Hän ei ole kiinni ruumiissa vaikka onkin liittynyt sen päähän.

Raamattu sanoo: ”Me monet olemme yksi ruumis.” (1 Kor. 10:17) Tämän ykseyden takia uskovien tulee päästä kokemaan keskenään ykseyttä, ei vain yhteyttä.

Raamattu puhuu Hengen yhteydestä. Uuden testamentin alkukielen, kreikan yhteyttä kuvaava sana on koinoonia. Sitä tunnetaan kaikkien uudestisyntyneiden Jumalan lasten kanssa. Sen sijaan Ef. 4:3-6 puhuu eri asiasta, vaikka suomenkielinen käännös käyttää jakeessa 3 käsitettä Hengen yhteys. Alkukielen sana on henotees, joka tarkoittaa ykseyttä. Se tulee kreikan kielen hen-sanasta, jonka merkitys on: yksi. Tässä yhteydessä se tarkoittaa jopa: yksi ja sama.

”... ja pyrkiin säilyttämään hengen yhteyden rauhan yhdyssiteellä: yksi ruumis ja yksi henki, niinkuin te olette kutsututkin yhteen ja samaan toivoon, jonka te kutsumuksessanne saitte; yksi Herra, yksi usko, yksi kaste; yksi Jumala ja kaikkien Isä, joka on yli kaikkien ja kaikkien kautta ja kaikissa.” (Ef. 4:3-6)

Hengen yhteyttä tunnetaan siksi, että olemme kaikki matkalla samaan taivaaseen. Se perustuu syntymään. Olemme kaikki uudestisyntyneet samasta Hengestä. Hengen ykseys sen sijaan tarvitsee syntyäkseen seitsemän eri elementtiä, jotka Paavali tässä luettelee. Luettelo alkaa: Yksi ruumis. On kysymys seurakuntayhteydestä, johon sisältyy ehtoollisyhteys, koska leipä tarkoittaa Kristuksen ruumista.

Seuraava edellytys Kristuksen ruumiin yhteydelle on yksi ja sama Henki. Pyhä Henki asuu uskovien sydämissä ja yhdistää heidät. Sitten tulee yksi toivo taivasosuudesta kerran iankaikkisuudessa. Meillä tulee olla sama Herra. Jeesus on niiden Herra, jotka ovat antaneet elämänsä hänelle. Hänen omilleen on lahjoitettu myös sama usko, jonka kautta he ovat pelastuksen saaneet. Sama kaste yhdistää uskovat näkyvän Kristuksen ruumiin yhteyteen. Yksi ja sama Jumala ja kaikkien Isä on ottanut uskovat omikseen.

Yleinen kristittyjen yhteys vaatii näistä edellytyksistä vain viisi kohtaa. Kristuksen ruumiin yhdeksi tuleminen edellyttää loputkin kaksi: vesikasteen ja seurakuntayhteyden.

Edellä on todettu, että ehtoollisyhteys kuuluu Kristuksen ruumiille (1 Kor. 10:17). Näin se edellyttää uskovien ykseyttä ja kuuluu vain uskovina kastetuille henkilöille.

Lyhyt yhteenveto

Helluntaina leivänmurtoon osallistuivat ne, jotka olivat tulleet uskoon ja kastattaneet itsensä. Tämän kanssa yhtäpitävästi Paavali opettaa korinttolaisille, että leivänmurtoon osallistuneet ovat päässeet Kristuksen veren osallisuuteen uudestisyntymisessä ja Kristuksen ruumiin yhteyteen astuessaan kasteen kautta seurakuntayhteyteen. Hän siis edellyttää osallistujilta uudestisyntymisen lisäksi uskovien kasteen vastaanottamista. Tämä näkyy myös siitä, että hän mainitsee leivänmurtamisen tapahtuvan seurakunnankokouksessa.

Avoin ehtoolliskäytäntö liittyy harhaoppiin, käsitykseen universaalista seurakunnasta, jossa Kristuksen ruumiina pidetään kaikkia uskoon tulleita ihmisiä riippumatta siitä, mitä oppirakennelmaa he edustavat. Tämä oppi kuitenkin johtaa raamatullisen seurakuntajärjestyksen väheksymiseen. Universaalinen Kristuksen ruumiin osoittaa epäraamatulliseksi jo se, että Kristus on säätänyt ruumiiseensa vanhimmat sitä johtamaan. Paimentaminen ja seurakuntakuri kävisivät mahdottomiksi, jos seurakunnalla ei olisi selviä rajoja, joista vanhimmat voivat olla tietoisia.

Raamattu vertaa seurakuntaa ruumiin jäseniin. On selvää, että niiden tulee olla liittyneinä toisiinsa voidakseen toimia seurakuntana. Sitoutumattomat uskovat ovat irtojäseniä, jotka itse jättäytyvät seurakunnallisen toiminnan ulkopuolelle.

Raamattu ei tunne universaalia seurakuntaa muualla kuin kerran iankaikkisuudessa. Kristuksen seurakunta on täällä ajassa aina paikallisseurakunta tai usean eri paikallisseurakunnan muodostama ryhmä. Siksi leivänmurtaminen tulisi omistaa paikallisseurakunnan toiminnaksi, eikä siihen voi osallistua ennen kuin on vastaanottanut uskovien kasteen. Kastamattomille ei edes kuoleman hetkellä ole hyötyä ehtoollisesta, koska se ei ole anteeksiannon väline vaan seurakunnan yhteysateria. Tärkeämpää on julistaa heille Jumalan Sanaa.

Jos ehtoolliseen osallistumiselle esitetään ehdoksi pelkkä usko, siihen tulee osallistumaan myös pelastumattomia. Ihmiset eivät osaa aina erottaa pelastavaa uskoa omasta uskomisestaan, joka saattaa kuitenkin olla vain tietopuolista Jumalan olemassaolon hyväksymistä.

Parasta lähimmäisenrakkautta on se, että tunnesyiden ja säälin ei anneta johtaa Raamatun ohjeiden hylkäämiseen, vaan omalla esimerkillä ohjataan rakentamaan niiden varaan.

Ei vain nykyään vaan myös alkuseurakunnan ja jo Jeesuksen aikana oli erilaisia uskovien ryhmiä ja seurakunnattomia uskovia. Korintossa oli Kristuksen seurakunnan ulkopuolella pysyttelevä ryhmä, opetuksesta osattomat. Kun siihen aikaan leivänmurtoa harjoitettiin vain kastettujen uskovien kesken, se ei johtunut siitä, että kaikki tuon ajan uskovat olisivat olleet kastettuja, vaan leivänmurto kuului alun perinkin vain Kristukseen ja hänen ruumiiseensa kastetuille.

Paavali luettelee Efesolaiskirjeessä Kristuksen ruumiin ykseyden edellytyksiä. Niihin kuuluu kaikkien kristittyjen kesken koettavan Hengen yhteyden lisäksi myös vesikaste ja sen mukanaan tuoma sitoutuminen toimimaan Kristuksen ruumiin jäsenenä. Tähän ykseyteen liittyy Kristuksen ruumiin ja veren osallisuus leivänmurtamisessa.

Juhana Lehmuskoski